

VERDCEL
OrbiteSpriu

ÒrbiteSpriu VERDCEL

VerdCel és una proposta musical que treballa la cançó, la poesia, el vídeo, les arts plàstiques i la interpretació d'una manera única. Quatre són els seus Llibre-discos publicats, en què han lliurat una cinquantena de cançons, quatre novel·les gràfiques, un documental i un curtmetratge. Als concerts, la interpretació i les projeccions realitzades en directe en donen prova d'aquesta maduresa i indagació en la interdisciplinarietat.

Ha rebut diversos guardons pels seus treballs i directes; entre ells, dos premis Ovidi Montllor pel primer i el darrer dels seus discos.

L'espectacle ÒrbiteSpriu

El repertori d'*ÒrbiteSpriu* parteix d'un dels treballs publicats per VerdCel - Petjades - on versiona musicacions d'Espriu originals de Raimon. A més a més, *ÒrbiteSpriu* també inclourà altres versions sobre musicacions d'Espriu, noves recitacions de poemes seus, així com d'altres cançons de poetes relacionats amb el d'Arenys. Tot per arrodonir un repertori que circumdi al voltant de l'òrbita d'Espriu, tot un espectacle potent i ric de matisos.

L'espectacle es compon de cançons, recitacions amb música, interpretació (accions teatrals) i la possibilitat de projeccions realitzades en directe - on puga ser factible.

El pas del temps és essencial per comprendre l'obra d'Espriu. L'espectacle està estructurat per parts, distribuint al repertori totes les peces (cançons i poemes), simulant el cercle de la vida, d'una flor, de les estacions, dels cicles en general, d'un dia: Matí, Migdia, Tarda, Nit i Matinada.

S'hi inclouen peces ja versionades i pròpies del disc de VerdCel 'Petjades', amb textos d'Espriu: '**He mirat aquesta terra**', '**Indesinenter**', '**Cançó d'albada**'; una peça escrita per Raimon '*a la manera d'Espriu*' i dedicada amb ell: '**La mar respira calma**'; d'altres poemes d'Espriu musicats per Raimon: '**El meu poble i jo**', '**Inici de càntic al temple**', **etc.**; i també peces de poetes - com ara Ausiàs March - que complementaran el repertori d'aquest espectacle.

ÒrbiteSpriu és una proposta que s'adapta als diferents espais i actes mitjançant diversos formats. Es pot realitzar des d'una **biblioteca** (format més reduït) on oferir un recital i on gairebé no hi ha complexitat de necessitats tècniques ni de condicions, fins a un **gran escenari** on desplegar l'espectacle de Banda Elèctrica i Projeccions en directe, passant per espais oberts o tancats amb **escenaris mitjans**.

FITXA ARTÍSTICA

Guió, veu, guitarra i interpretació: Alfons

Olmo. Projeccions, disseny i il·lustració: Daniel

Olmo. Baix, percussions i coros: Ramon Vagué.

Guitarres: Toni Medialdea.

Percussions/ Bateria: Raül Lorenzo.

Així doncs, aquests són els diferents formats d'**OrbiteSpriu**:

Reduït.

Formacions trio o quartet acústic

Banda Elèctrica

(tots ells, amb o sense Projeccions).

Rerefons

Com dèiem, el pas del temps, els cicles, són una constant en l'obra d'Espriu.

Com una flor d'un dia, d'aquelles que neixen i moren en el mateix decurs d'un jorn, els poemes fets cançons apareixen sobtosament a les nostres vides, ens donen sentit i vitalitat, ens remouen les emocions per dins. La seva durada curta, la seva presència meravellosa, no treu el seu impuls i valor, que és alhora tan completament inqüestionable com fugisser.

La combinació de melodia i poemes en un farcell tan ben ideat com són les cançons i les pròpies recitacions, ens porten de la mà durant els segons que hi sonen, ens permeten anar més enllà. En aquest vol veiem les coses des d'un altre punt de vista. El vol d'una cançó que, com el decurs d'una flor d'un dia^[1], travessa tots el paranys de la vida, tots els matisos de l'ésser humà, tots els seus estats i sensacions. Sobrevola, en definitiva, molts dels temes importants per l'existència, s'endinsa en cada moment del dia^[2], de cada estació de l'any, de cada etapa de la vida; desperta per dins sentiments que poden estar adormits, que gairebé semblaven morts. Ens transmet diversos missatges col·lectius o individuals, i d'altres vegades senzillament ens injecta l'empenta suficient per continuar endavant. El vol d'una cançó, d'un poema, al matí següent, després de morta la flor, ens permet ser una mica diferents, aquest minúscul desplaçament intern, aquests petits cicles que es clouen, també van avançant en un cercle més gran. Són com òrbites que dibuixen finalment un recorregut més enllà del cercle tancat. La cançó, com la flor, reflex de la vida.

És en si un recorregut per diferents moments de l'ànima, com les etapes d'una vida. Així, mitjançant els diversos "despertars" de la persona, els "naixements" i petites morts que va sofrint, s'articula la història, els canviants nivells de la muntanya de la vida: Pujar des de la mar al cim, per després baixar (a la tardor de la vida) a la v/bellesa, havent-se nodrit dins del bosc, travessar un desert, un riu... símbols dels temes essencials: valors, continguts, estats d'ànim i missatges que els textos poden arribar a contemplar.

De pujada i de baixada, cercles que giren en òrbita entorn d'un mateix eix: el fet de viure, l'ofici d'escriure, amb honestat, qualitat i entusiasme. Una òrbita que va transitant, dia rere dia, tota una vida, d'ençà que l'escriptor deixa al seu pas el seu primer poema.

[1] .- *Hemerocal·lis*, lliuri d'un dia o Bella de dia.

[2] .- Matí, Migdia, Tarda, Nit, Matinada.

CONTACTE

verdcel@gmail.com

tel. 600 505 700

www.verdcel.com